

Arrest

nr. 66908 van 20 september 2011
in de zaak RvV X / II

In zake: X - X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Russische nationaliteit te zijn, op 9 juni 2011 hebben ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 9 mei 2011.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 7 juli 2011 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 augustus 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. DE MUYLDER.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partijen en hun advocaat F. PAUL loco advocaat S. SAROLEA en van attaché H. JONCKHEERE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissingen luiden als volgt:

Ten aanzien van verzoeker:

“A. Feitenrelaas

U verklaarde een Russisch staatsburger van Kabardiense origine te zijn. U werd geboren op 10 juni 1976 in de toenmalige Russische stad Leningrad. Als kind verhuisde u vaak omdat uw vader een beroepsmilitair was, die uiteindelijk om het leven kwam tijdens de uitvoering van een militaire opdracht. Zo woonde u onder meer in de Armeense hoofdstad Jerevan, de Tsjetsjeense plaats Chernorechie, de Georgische kuststad Batumi en ook Duitsland, vanwaar jullie uiteindelijk naar Kabardino-Balkarië terugkeerden. Sinds 1990 verbleef u er in het dorp Tsjegem, waar u ook geregistreerd was. Op 7 augustus 1999 huwde u officieel met (Z. K.) (meisjesnaam (A.)) (O.V. (...)). Sinds december 2005 baatte u samen met uw handelspartner, (V. Z.), twee supermarkten uit in de stad Naltsjik.

De problemen naar aanleiding waarvan u uw land verliet, gaan terug tot september 2009. In die maand schonk u samen met uw zakenpartner voor een waarde van 150 000 roebel aan eetwaren weg aan behoeftigen en goede doelen. Enige tijd later kreeg u van verschillende gelovige mannen de vraag of u hun vrouw of zus tewerk wou stellen omdat zij omwille van hun hoofddoek elders geen werk konden vinden. U ging in op deze vraag en binnen de twee maanden had u hoofdzakelijk vrouwen met hoofddoeken in dienst. In de vroege ochtend van 17 februari 2010 vielen 5 onbekende mannen, waarvan een in burger en de overigen gemaskerd en in camouflage-uniform, uw huis binnen op zoek naar wapens. U was ervan overtuigd dat het om een misverstand ging en begon te schelden en weerstand te bieden. Hierop dienden de onbekende mannen u een aantal slagen toe. Vervolgens werd u gehandboeid en werd u meermaals gevraagd waar u de wapens bewaarde. Uiteindelijk werd u nog verschillende malen hardhandig aangepakt vooraleer uw belagers u geblinddoekt in hun wagen duwden en meenamen naar een onbekende plaats. Daar werd u tot laat in de avond vastgehouden. U werd er opnieuw ondervraagd over de wapens en kreeg het voorstel om met uw belagers samen te werken. U vertelde hen dat u geen wapens bezat en u bijgevolg ook niet met hen kon samenwerken. Daarom haalden ze er een aantal militairen bij, die u ernstig mishandelden. Daarna werd u geblinddoekt overgebracht naar een wagen en ergens langs de kant van de weg gedumpt. U stopte een voorbijrijdende wagen, die u naar huis bracht. Daar vernam u dat uw vrouw met een zenuwaanval overgebracht was naar het ziekenhuis. U vroeg uw broer u onmiddellijk naar haar toe te brengen en nog diezelfde avond haalde u haar naar huis. De volgende dag raadpleegde u uw advocaat en liet u samen met hem een medische expertise uitvoeren, waarna jullie klacht gingen indienen bij de politie van Naltsjik. Op 1 maart 2010 ging u opnieuw aan het werk en vernam u dat een van uw verkoopsters, (E. K.), reeds geruime tijd niet meer komen werken was. U probeerde haar verschillende malen telefonisch te contacteren, maar slaagde hier niet in. Later vernam u van uw advocaat dat ze gearresteerd was. Omwille hiervan stuurde u uw vrouw en kind op 11 maart 2010 naar haar moeder, waar ze tot aan jullie vertrek verbleven. Op 19 maart 2010 werd u een tweede maal meegenomen. U was onderweg met uw auto, toen u plots werd ingehaald door een zwarte jeep, waaruit vervolgens verschillende mensen sprongen. U parkeerde onmiddellijk uw wagen omdat u wist dat tegenwerken geen zin had. U werd andermaal geblinddoekt en met de wagen overgebracht naar de onbekende plaats, waar u reeds eerder vastgehouden werd. Ditmaal zag u verschillende andere mensen, die in de gang op hun knieën zaten met hun handen achter hun hoofd. Men beval u op dezelfde wijze naast hen te gaan zitten, wat u ook deed. Na een uur werd u overgebracht naar een kamer, waar u op een stoel geplaatst werd. Vervolgens kreeg u één voor één een aantal mannen te zien met de vraag of u hen kende. U had geen enkele van hen echter ooit eerder gezien, wat elk van deze mannen op zijn beurt beaamde. Daarna werd uw voormalige verkoopster binnengebracht. Ze vertoonde sporen van slagen en werd beschuldigd van betrokkenheid bij een aanslag op een patrouillewagen, die ze ook toegegeven had. Men vroeg of u haar kende. U antwoordde naar waarheid dat u haar in dienst gehad had, wat zij bevestigde. Vervolgens kleedden ze haar voor uw ogen uit en dreigden ze ermee uw vrouw hetzelfde aan te doen en uw kinderen eveneens te mishandelen. Hierop vloog u een van hen aan en diende hem een klap toe, waarna u zelf zo hard geslagen werd dat u het bewustzijn verloor. Ze brachten u echter opnieuw bij en mishandelden u nogmaals. Uiteindelijk werd u wakker in de duisternis ergens op een weg, wachtend om aangereden te worden. De volgende keer dat u bij bewustzijn kwam, bevond u zich in het Republikeinse Ziekenhuis van Naltsjik. Van daaruit belde u uw broer op, die u kwam oppikken en naar huis bracht. Op 21 maart 2010 was u met de auto onderweg naar uw advocaat toen u een telefoontje kreeg van een onbekend nummer. De persoon aan de andere kant van de lijn stelde zich voor als (A.-R.) en vroeg om een ontmoeting, wat u echter weigerde omdat hij niet wilde zeggen waarover het ging. Uiteindelijk zocht u uw advocaat die dag niet meer op, maar keerde u naar huis terug. Daar trof u een wagen aan op uw oprit, waaruit een man stapte die zich voorstelde als (A.-R.). Hij wilde met u praten, maar vroeg u uw gsm in de auto te laten liggen, wat u ook deed. Hij was op de hoogte van de problemen die u recentelijk gekend had en stelde u voor samen met hem en zijn organisatie, met name Yarmuk, de politie te bestrijden. U ging echter niet op dit voorstel in. (A.-R.) vroeg u om er desalniettemin nog eens goed over na te denken en beloofde u na een paar weken opnieuw op te bellen. In de nacht van 25 maart 2010 zat u alleen naar televisie te kijken toen u plots merkte dat uw huis in brand stond. U haalde zoveel mogelijk spullen naar buiten en tegen de tijd dat alles buiten stond, kwam de brandweer aan. Ze blusten de rest van de brand, controleerden het huis en stelden een akte op, waarna ze terug vertrokken. Enkele dagen later belde (A.-R.) u een tweede maal op om te vragen welke beslissing u genomen had. U reageerde dat u bij uw standpunt bleef en wilde niet dat hij u nog zou lastigvallen. Na dit telefoontje besepte u dat u niet meer met rust gelaten zou worden en besloot u definitief te vertrekken.

U verliet Kabardino-Balkarië uiteindelijk op 2 april 2010. Eerst ging u uw vrouw en kind ophalen bij uw schoonmoeder, waarna jullie samen met uw eigen wagen naar Moskou reden. Daar huurden jullie een appartement in de wijk Zuid-Butovo, waar jullie gedurende enkele maanden verbleven totdat jullie paspoorten in orde waren en jullie reis naar België geregeld was. Op 27 juli 2010 verlieten jullie Moskou met een minibus, die jullie uiteindelijk naar België bracht. U bereikte België op 29 juli 2010 en nog diezelfde dag diende u een asielaanvraag in bij de Belgische autoriteiten.

B. Motivering

Uit uw verklaringen blijkt dat u uw land van herkomst hebt verlaten omdat u in Kabardino-Balkarië problemen kende met de autoriteiten, die u beschuldigden van wapenbezit. Daarnaast werd u ook

lastiggevallen door een lid van de groepering Yarmuk, dat wilde dat u hen steunde in hun strijd tegen de autoriteiten.

Er dient eerst en vooral opgemerkt te worden dat u er niet in slaagde uw asielrelaas aannemelijk te maken. Zo werd een groot aantal belangrijke tegenstrijdigheden vastgesteld zowel tussen uw verklaringen en de documenten die u ter ondersteuning van uw asielrelaas voorlegde als tussen uw eigen verklaringen en die van uw vrouw. Aangaande de huiszoeking die bij u plaatsvond op 17 februari 2010 verklaarde u namelijk dat er verschillende documenten, waaronder uw binnenlands Russisch paspoort en uw diploma's, alsook enkele waardevolle spullen in beslag genomen werden (CGVS 1, p. 9). Op het door u voorgelegde proces-verbaal van huiszoeking staat nochtans vermeld dat er niets in beslag genomen werd (zie document 7). Met betrekking tot deze huiszoeking en uw daaropvolgende arrestatie stelde u voorts dat er 5 personen bij betrokken waren, waarvan een man in burger en 4 gemaskerde en gewapende mannen in camouflage-uniform (CGVS1, p. 18). In het uittreksel uit de akte van de medisch-gerechtelijke expertise, die u liet uitvoeren op 18 februari 2010, staat echter te lezen dat u in het kader van het proces-verbaal opgemaakt door rechercheur van de 1e OVD Achiev verklaard had dat u op 17 februari 2010 in elkaar geslagen werd door slechts 3 gemaskerde onbekenden (zie document 15). In het kader van ditzelfde proces-verbaal gaf u bovendien aan dat de inval in uw huis op 17 februari 2010 plaatsvond omstreeks 21.00u (zie document 15), terwijl u bij het Commissariaat-generaal vertelde dat de inval, uw arrestatie en de daaropvolgende huiszoeking gebeurden in de vroege ochtend van 17 februari 2010, meer bepaald nog voor u naar uw werk vertrok (CGVS 1, p. 16). Geen van beide tijdstippen strookt daarenboven met de begin- en eindtijden van de huiszoeking zoals aangegeven op het door u voorgelegde proces-verbaal van huiszoeking. Op dit proces-verbaal staat immers vermeld dat de huiszoeking begon om 18.20u en beëindigd werd om 20.10u (zie document 7). U zei echter dat u door de invallers met de wagen weggebracht werd, maar er in uw huis nog medewerkers achterbleven die de huiszoeking uitvoerden in aanwezigheid van uw bureu (CGVS 1, p. 11). Ongeacht het feit of de inval in de vroege ochtend of omstreeks 21u 's avonds plaatsvond, blijft er bijgevolg een grote discrepantie bestaan.

Ook aangaande de brand in uw woning is er sprake van beduidende ongerijmdheden. Zo zei u in eerste instantie dat de brand in uw huis plaatsvond op 20 maart 2010 (CGVS 1, p. 11). Later stelde u echter dat de brand zich voordeed op 25 maart 2010 (CGVS 1, p. 22). De door u neergelegde brandakte biedt bovendien geen uitsluitel, aangezien in de akte 24 maart 2010 opgegeven staat als de datum waarop de brand zich voordeed (zie document 14). Daar komt nog bij dat u aangaf dat de brand ontstaan was doordat iemand twee flessen met springstof door het raam gegooid had (CGVS, p. 11), terwijl de brandakte slechts melding maakt van 1 fles met molotovcocktail.

In ditzelfde kader dient eveneens opgemerkt te worden dat u verklaarde over kennissen te beschikken binnen alle structuren (CGVS, p. 9 en 10). Daar moet nog aan toegevoegd worden dat uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, en waarvan een kopie werd toegevoegd aan het administratieve dossier, blijkt dat in de Noordelijke Kaukasus iedereen tegen betaling eender welk document kan kopen van ambtenaren. In dit kader moet er tot slot ook op gewezen worden dat u aangaf dat u al deze documenten al lang had omdat u zeer voorzichtig omspringt met documenten (CGVS 1, p. 8). Niettemin bracht u deze documenten zelf niet mee naar België en liet u ze pas opsturen nadat men u tijdens uw eerste interview gezegd had dat u nog andere documenten diende voor te leggen (CGVS 1, p. 8).

Daarnaast werden nog twee belangrijke tegenstrijdigheden vastgesteld tussen uw verklaringen en die van uw vrouw. Zo vermeldde u dat u op 19 maart 2010 een tweede maal meegenomen, vastgehouden en mishandeld werd (CGVS 1, p. 20-22). Aan deze mishandelingen hield u ernstige verwondingen over, die nog steeds zichtbaar waren op het moment dat u uw vrouw en kind ging ophalen om samen naar Moskou te gaan (CGVS 2, p. 4). Opmerkelijk genoeg heeft uw vrouw echter nergens melding gemaakt van het feit dat u sporen van slagen en mishandeling vertoonde toen u haar op 2 april 2010 ging ophalen en ze u voor het eerst terugzag. Ze gaf enkel aan dat u bij jullie weerzien zenuwachtig was, maar vermeldde nergens dat u sporen van slagen of verwondingen vertoonde (CGVS vrouw, p. 12). Toen u met deze tegenstrijdigheid geconfronteerd werd, reageerde u dat uw vrouw het misschien niet opgemerkt had omdat u net toen een tijdelijk gebit had. U voegde er nog aan toe dat uw lippen wel gezwollen waren, maar ze dat misschien nog normaal vond in vergelijking met de toestand waarin u zich bevond nadat u de eerste keer aangerand werd (CGVS 2, p. 7). Deze verklaring is echter niet afdoende, in de eerste plaats omdat er kan worden vanuit gegaan dat dergelijke verwondingen weldegelijk in het oog zouden springen wanneer uw vrouw u al drie weken niet gezien heeft. Daarnaast blijkt uit het vervolg van het interview bovendien dat u bij het weerzien van uw vrouw geen tijdelijk gebit meer droeg, maar reeds een definitieve prothese gekregen had (CGVS 2, p. 7). Ongeacht het feit dat uw vrouw dit evenmin opmerkte, wordt uw argumentatie hierdoor verder onderuit gehaald.

Voorts is er nog sprake van een tegenstrijdigheid aangaande de problemen die u na de huiszoeking en uw arrestatie op 17 februari 2010 nog gekend zou hebben. Zo stelde u dat u op 19 maart 2010 een tweede maal meegenomen en mishandeld werd en u nadien nog lastiggevallen werd door een zekere (A.-R.) van de organisatie Yarmuk (CGVS 1, p. 20-22). Uw vrouw haalde tijdens haar interview echter geen enkel van deze feiten aan, hoewel haar nochtans uitdrukkelijk gevraagd werd of u na de inval in februari nog problemen gekend had. Meer nog, ze antwoordde dat jullie daarna in Moskou verbleven en u haar nooit over uw problemen vertelde. Op de vraag of u haar dan niet verteld had waarom jullie naar

Moskou moesten gaan, repliceerde ze dat u haar dit enkel in het kort verteld had en verwees vervolgens naar de algemene veiligheidssituatie in Kabardino-Balkarië (CGVS vrouw, p. 12).

Niettegenstaande u stelde dat u uw vrouw achteraf het probleem en alle feiten uiteengezet had, echter zonder details (CGVS 2, p. 4-5), heeft uw vrouw tijdens haar interview bij het Commissariaat-generaal nergens melding gemaakt van het feit dat u een tweede keer meegenomen werd, hoewel u uitdrukkelijk verklaarde dat zij hiervan weldegelijk op de hoogte was (CGVS 2, p. 4-5), noch van het feit dat u door (A.-R.) lastiggevallen werd. Toen u met deze tegenstrijdigheid geconfronteerd werd, zei u dat u dat heel normaal vond omdat u haar niet alles wilde vertellen wat u wist aangezien ze dan voorbereid naar het interview zou komen en u dat niet juist achtte. U voegde er nog aan toe dat u haar niet over de problemen wilde vertellen omdat u haar dan alles zou moeten vertellen en ze zich overal mee zou bemoeien terwijl ze binnenkort moet bevallen (CGVS 2, p. 7). Deze verklaring heft de tegenstrijdigheid echter niet op. Door al deze tegenstrijdigheden en ongerijmdheden wordt de geloofwaardigheid van uw asielaanvraag ernstig ondermijnd.

U slaagde er verder niet in de Belgische asielinstanties uw binnenlands Russisch paspoort, hét identiteitsdocument van de Russische staatsburger bij uitstek, voor te leggen. U verklaarde wel dat uw binnenlands paspoort in beslag genomen werd bij de huiszoeking op 17 februari 2010 (CGVS 1, p. 9). Deze verklaring is echter weinig aannemelijk, enerzijds omdat het door u voorgelegde proces-verbaal, zoals reeds aangegeven, vermeldt dat er tijdens deze huiszoeking helemaal niets in beslag genomen werd (zie document 7). Anderzijds had u ook geen enkel idee waarom uw paspoort in beslag genomen werd (CGVS 1, p. 9). Bijgevolg ontstaat het vermoeden dat u uw intern Russisch paspoort bewust achterhoudt om zo de hierin vervatte informatie over bijvoorbeeld een eventuele woonregistratie elders in de Russische Federatie (uit uw verklaringen blijkt dat u vlak voor uw vertrek uit uw land iets minder dan vier maanden in Moskou verbleef) of de uitreikingsdatum van uw internationaal paspoort verborgen te houden. Hierdoor komt de geloofwaardigheid van uw asielaanvraag verder in het gedrang.

Vervolgens moet vastgesteld worden dat u kort voor uw vertrek uit uw land, namelijk in juni 2010, nog een internationaal paspoort uitgereikt kreeg (CGVS 1, p. 10 en 13). Ongeacht het feit dat u dit paspoort verkreeg met de hulp van een kennis (CGVS 1, p. 10), moet erop gewezen worden dat uit uw verklaringen blijkt dat uw internationaal Russisch paspoort opgesteld werd met uw eigen gegevens (CGVS 1, p. 10). Dit valt niet te verzoenen met uw beweringen als zou u vervolgd worden door uw autoriteiten. Te meer omdat u verklaarde de staatsveiligheidsdienst of FSB te vrezen (CGVS 1, p. 9 en CGVS 2, p. 8) en uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, en waarvan een kopie werd toegevoegd aan het administratieve dossier, blijkt dat de beslissingsbevoegdheid voor het uitreiken van internationale paspoorten net bij deze dienst berust. Zelfs indien aangenomen wordt dat u uw internationaal paspoort verkreeg door omkoping, toont het gebruik van dit paspoort om naar België te reizen aan dat u niet geseind stond, aangezien u niet gearresteerd werd bij het oversteken van de grens niettemin uw paspoort opgesteld werd met uw persoonlijke gegevens. Hierdoor wordt de ernst van de door u verklaarde vrees ernstig ondergraven.

Aangaande uw reisroute verklaarde u dat u vanuit Moskou met een minibus naar België bent gereisd. Tijdens uw reis werd uw internationaal paspoort bijgehouden door uw begeleiders en werd u zelf nooit persoonlijk gecontroleerd (CGVS 1, p. 10 en 13-14). Deze verklaring is echter weinig aannemelijk. Uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, en waarvan een kopie werd toegevoegd aan het administratieve dossier, blijkt immers dat aan de buitengrenzen van de EU en zeker ook aan de buitengrenzen van de Schengen-zone zeer strikte en persoonlijke paspoortcontroles worden uitgevoerd. Er kan dan ook weinig geloof gehecht worden aan uw verklaringen als zou u zonder paspoortcontrole de EU zijn binnengekomen. Hierdoor ontstaat het vermoeden dat u uw internationaal Russisch paspoort, waarvan u verklaarde dat het bij de smokkelaar was achtergebleven (CGVS, p. 10), bewust achterhoudt voor de Belgische asielinstanties om zo de hierin vervatte informatie over het mogelijk door u verkregen visum voor uw reis naar België, het moment en de wijze waarop u uit uw land vertrokken bent, verborgen te houden. Hierdoor wordt de geloofwaardigheid van uw asielaanvraag nog verder aangetast.

Voorts dient nog opgemerkt te worden dat u er niet in slaagde enig tastbaar bewijs voor te leggen van het feit dat u een tweede maal meegenomen en mishandeld werd noch van het feit dat uw vrouw na uw eerste arrestatie in het ziekenhuis belandde. U verklaarde immers dat u op 19 maart 2010 opnieuw werd meegenomen naar de plaats waar u ook de eerste maal vastgehouden werd. Daar werd u ondervraagd en zowel fysiek als mentaal ernstig onder druk gezet. Toen u die avond vrijgelaten werd was u er erg aan toe. U werd gedumpt langs de kant van de weg en verloor uiteindelijk het bewustzijn. Toen u weer bijkwam, bevond u zich in het Republikeinse Ziekenhuis van Naltsjik (CGVS 1, p. 20-21). U kon echter geen enkel medisch attest voorleggen waaruit dit ook daadwerkelijk blijkt. Voorts gaf u aan dat u aan de mishandelingen tijdens uw tweede detentie ook verwondingen in uw mond overhield en u een tandprothese moest krijgen (CGVS 1, p. 22 en 23 en CGVS 2, p. 7). Hiertoe raadpleegde u tot tweemaal toe een stomatoloog (CGVS 1, p. 22 en 23 en CGVS 2, p. 7), al kon u ook hiervan geen enkel document overmaken. Tot slot vermeldde u nog dat u na uw eerste vrijlating, op 17 februari 2010, vernam dat uw vrouw zich in het ziekenhuis bevond, waar u haar nog diezelfde avond ging ophalen (CGVS 1, p. 17-18). Deze beweringen kon u echter evenmin met enig attest staven. Tot slot kon u het Commissariaat-generaal net zo min enig document aanreiken met betrekking tot het bestaan en de identiteit van (E. K.) noch van het feit dat zij bij u tewerkgesteld was. U voerde immers aan dat uw problemen verband hielden met het feit dat u haar in dienst genomen had en zij later betrokken was bij een terroristische

aanslag (CGVS 1, p. 20-21 en vragenlijst DVZ, p. 3 nr. 5). Hierdoor wordt de geloofwaardigheid van uw asielaanvraag verder uitgehouden.

Wat uw problemen met de groepering Yarmuk ten slotte betreft, moet erop gewezen worden dat deze problemen samenhangen met de problemen die u met de overheid gekend zou hebben. U verklaarde immers dat (A.-R.), lid van de organisatie Yarmuk, u lastigviel omdat hij op de hoogte was van uw problemen met de autoriteiten en wilde dat u met hem samenwerkte om de politie te bestrijden door financiële steun te bieden (CGVS 1, p. 21-22 en 23). Gelet op het feit dat u niet aannemelijk kon maken dat u problemen had met de autoriteiten, kan bijgevolg ook weinig geloof gehecht worden aan uw problemen met (A.-R.) en zijn organisatie Yarmuk.

Uit hetgeen hieraan vooraf gaat, blijkt dat ten aanzien van u geen gegronde vrees in de zin van de Vluchtelingenconventie kan worden vastgesteld, noch het bestaan van zwaarwegende gronden die erop zouden wijzen dat u in geval van terugkeer naar uw land een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals beschreven in de definitie van de subsidiaire bescherming.

De overige door u in het kader van uw asielaanvraag voorgelegde documenten (uw rijbewijs en dat van uw vrouw, een gelegaliseerde kopie van uw huwelijksakte, uw militair boekje, de geboorteaktes van uw 3 kinderen, een attest aangaande een vennootschap met beperkte aansprakelijkheid, een attest van de Commerciële Spaarbank van de Russische Federatie, een attest van de belastinginspectie, een uittreksel van de Vtorotsjegmesky dorpsraad, twee certificaten van de Federale Registratiedienst, een bewijs van het Ministerie van Binnenlandse Zaken, een bewijs aangaande uw activiteiten als sportman en een attest aangaande de tewerkstelling van uw vrouw) zijn niet van dien aard dat ze bovenstaande beslissing kunnen wijzigen. Uw geboorteakte en rijbewijs en de geboorteakte en het rijbewijs van uw vrouw evenals de gelegaliseerde kopie van uw huwelijksakte en de geboorteaktes van uw drie kinderen bevatten uitsluitend informatie met betrekking tot uw eigen identiteit en die van uw gezin, die echter niet betwist worden, doch niet met betrekking tot de door u aangehaalde problemen. Uw militair boekje bevat daarnaast ook informatie met betrekking tot uw militaire loopbaan. Uit het attest aangaande een vennootschap met beperkte aansprakelijkheid blijkt dat u de oprichter en algemeen directeur was van de vennootschap 'A. {...}' en dat sinds 8 december 2005. Dit wordt evenwel niet betwist. Het attest van de Inspectie van de Federale Belastingdienst van de Russische Federatie in Naltsjik bevestigt eveneens dat u bij deze dienst geregistreerd staat als oprichter van 'A. {...}' met als activiteiten handel en serviceverlening en u op het moment van de aflevering ervan, namelijk 7 februari 2010, geen schulden had. Het attest van het filiaal van de Commerciële Spaarbank van de Russische Federatie in Naltsjik geeft aan dat u bij deze bank op 3 februari 2010 over een rekening beschikte, wat evenmin betwist wordt. Dit attest vermeldt ook het rekeningnummer en het saldo. Het uittreksel uit de beslissing van de zitting van de Vtorotsjegmesky Dorpsraad geeft het besluit van deze raad weer om de straat 'Svoboda' te hernoemen naar uw vader, meer bepaald kolonel van de Weermacht (K. A. H.). Dit uittreksel heeft echter betrekking op een besluit van 17 maart 2005 en houdt bijgevolg geen verband met uw problemen, die pas begonnen in 2010. De certificaten van de Federale Registratiedienst handelen over de eigendommen van u en uw vrouw, maar hebben geen bewijskracht ten aanzien van de door u aangehaalde problemen. Hieruit blijkt dat op 19 mei 2006 op uw naam een woonhuis op het adres K. {...} in Tsjegem werd geregistreerd. Op naam van uw vrouw werd op 17 november 2009 een 3-kamerappartement met adres K. {...} in Naltsjik geregistreerd. Het bewijs van het Ministerie van Binnenlandse Zaken van Rusland en Kabardino-Balkarië geeft aan dat u geen strafblad heeft op het grondgebied van de Russische Federatie, wat niet in twijfel getrokken wordt. Het bewijs aangaande uw activiteiten als sportman deelt mee dat u als sportman behoort tot de eerste rang van de junioren, maar houdt geen verband met de problemen die u in Kabardino-Balkarië gekend zou hebben. Uit het attest aangaande de tewerkstelling van uw vrouw ten slotte blijkt dat zij sinds 16 augustus 2006 werkzaam was als hoogleraar Engels, maakt ze sinds 2 december 2009 met ouderschapsverlof ging, wat evenmin betwist wordt.

Volledigheidshalve kan nog toegevoegd worden dat ook in het kader van de asielaanvraag van uw vrouw, (Z. K.) (meisjesnaam (A.)) (O.V. (...)), besloten werd tot de weigering van de hoedanigheid van vluchteling en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Ten aanzien van verzoekster:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde een Russisch staatsburger van Kabardiense origine te zijn. U werd geboren op 2 april 1978 in het Kabardino-Balkarische dorp Verchni-Kurb. Op 7 augustus 1999 huwde u officieel met (M. K.) (O.V. (...)).

Uit uw verklaringen blijkt dat u Kabardino-Balkarië verlaten hebt omwille van de problemen van uw man. Zijn problemen begonnen nadat in de ochtend van 17 februari 2010, kort nadat u bevallen was van uw derde kind, gemaskerde mannen jullie huis binnenvielen en een huiszoeking hielden. Ze pakten zowel u als uw man heel hardhandig aan en uiteindelijk verloor u het bewustzijn. Toen u terug bijkwam, bevond

u zich in het ziekenhuis van Tsjegem. Nog diezelfde avond werd u echter door uw man opgehaald en naar huis gebracht. U weet niet wat hem overkwam, maar toen u hem zag was hij ernstig toegetakeld. Hij stond vol blauwe plekken en had verwondingen in zijn gezicht, maar wilde u niet vertellen wat er precies aan de hand was. Gedurende enkele dagen bracht uw man u naar de moskee, waar u naar gebeden luisterde. U nam tevens kalmeermiddelen in en hierdoor voelde u zich na een tijdje beter. Midden maart 2010, toen uw zontje een maand oud was, bracht uw man u en uw kind overeenkomstig de tradities naar uw moeder, waar u enkele weken verbleef. Op uw verjaardag, meer bepaald op 2 april 2010, kwam uw man naar u toe en aten jullie samen. Daarna vroeg hij u uw spullen te nemen en vertrokken jullie samen naar Moskou, waar jullie tot aan jullie vertrek uit de Russische Federatie in een studio verbleven. Onderweg gooide uw man jullie mobiele telefoons in de rivier. U verliet de Russische Federatie uiteindelijk op 27 juli 2010. Vanuit Moskou reisde u samen met uw gezin met een minibus naar België, dat u bereikte op 29 juli 2010. Nog diezelfde dag diende u een asielaanvraag in bij de Belgische autoriteiten. Na uw aankomst in België vernam u van uw man dat jullie vroegere huis in brand gestoken werd in de periode dat u bij uw moeder verbleef.

B. Motivering

Uit uw verklaringen blijkt dat alle problemen die u in uw land kende verbonden waren met de problemen van uw man. U verklaarde daarnaast geen persoonlijke problemen te hebben gekend (CGVS, p. 15). Aangezien ik in het kader van de asielaanvraag van uw man, (M. K.) (O.V. (...)), de beslissing nam tot weigering van de hoedanigheid van vluchteling en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus, kan ten aanzien van u evenmin besloten worden tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging zoals voorzien in de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Voor een uitgebreide weergave van de elementen op basis waarvan de beslissing van uw man, (M. K.) (O.V. (...)), werd genomen, verwijs ik graag naar zijn beslissing. Deze luidt als volgt:

"{..}"

De door u in het kader van uw asielaanvraag voorgelegde documenten (uw geboorteakte en die van uw kinderen, uw rijbewijs, een gelegaliseerde kopie van uw huwelijksakte, een certificaat van de Federale Registratiedienst en een attest aangaande uw tewerkstelling) zijn niet van dien aard dat ze bovenstaande beslissing kunnen wijzigen. Uw geboorteakte en die van uw kinderen alsook de gelegaliseerde kopie van uw huwelijksakte en uw rijbewijs bevatten uitsluitend informatie met betrekking tot uw eigen identiteit en die van uw gezin, die echter niet betwist worden, doch niet met betrekking tot de problemen die uw man in Kabardino-Balkarië gekend zou hebben. Uit het certificaat van de Federale Registratiedienst blijkt enkel dat op 17 november 2009 een appartement met als adres (...) in Naltsjik op uw naam werd geregistreerd. Dit certificaat houdt echter geen verband met de problemen die uw man in Kabardino-Balkarië gekend zou hebben en dateert trouwens van voor de aanvang van deze problemen in 2010. Het attest aangaande uw tewerkstelling ten slotte geeft uitsluitend aan dat u sinds 16 augustus 2006 werkzaam was als hoogleraar Engels, maar u sinds 2 december 2009 met ouderschapsverlof ging. Dit attest heeft evenmin enige bewijskracht ten aanzien van de problemen van uw man.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1.1 Verzoekers voeren in een eerste middel de schending aan van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende het statuut van vluchtelingen en de artikelen 48/3 en 48/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

2.1.2. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, The Law of Refugee Status, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, 1992, nr. 204). De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de

staatlozen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.1.3. De Raad merkt vooreerst op dat waar verzoekers zich in hun verzoekschrift beperken tot het louter herhalen van hun asielmotieven, een herhaling van de asielmotieven niet van aard om de motieven van de bestreden beslissing te ontcrachten (RvS 10 maart 2006, nr. 156.221; RvS 4 januari 2006, nr. 153.278). Het komt derhalve aan verzoekers toe om de motieven van de bestreden beslissingen met concrete argumenten in een ander daglicht te stellen, waar verzoekers, zoals verder blijkt, in gebreke blijven.

2.1.4. De Raad stelt vast dat uit de motivering van de bestreden beslissingen blijkt dat een groot aantal tegenstrijdigheden werden vastgesteld zowel tussen verzoeker zijn eigen verklaringen en de documenten die hij ter ondersteuning van zijn asielaas voorlegde als tussen de verklaringen van beide verzoekers.

2.1.4.1. Aangaande de vastgestelde tegenstrijdigheden tussen verzoekers eigen verklaringen en de documenten die hij ter ondersteuning van zijn relaas heeft voorgelegd motiveert de commissaris-generaal omstandig waarom hij dienaangaande beduidende ongerijmdheden heeft vastgesteld. De Raad merkt op dat verzoekers niet betwisten dat er tegenstrijdigheden zijn tussen de verklaringen van verzoeker en de vermeldingen op het proces-verbaal van huiszoeking, het uittreksel uit de akte van de medisch-gerechtelijke expertise en de brandakte en dat in de Noordelijke Kaukasus iedereen tegen betaling eender welke documenten kan kopen. Verzoekers trachten deze tegenstrijdigheden echter te vergoelijken door enerzijds te handhaven in hun verklaringen en anderzijds te stellen dat het feit dat het proces-verbaal een officieel document betreft dit nog niet verzekerd dat de informatie die erin vermeld staat niet vervalst werd en door te stellen dat de jurist van het commissariaat-generaal zich vergist heeft bij het noteren van de datum van de brand.

De Raad merkt wederom op dat waar verzoekers zich louter beperken tot het herhalen van hun asielmotieven, dit niet van aard is om de motivering van de bestreden beslissing te ontcrachten. Waar verzoekers louter plegen dat de tijdstippen die in het proces-verbaal vermeld staan, niet correct zijn, wijst de Raad erop dat dit argument hoegenaamd geen afbreuk kan doen aan de concrete motivering van de bestreden beslissing ter zake. Verzoekers zijn immers zelf verantwoordelijk voor de documenten die zij aanbrengen ter staving van hun asielaas. Bovendien dient opgemerkt dat uit de bestreden beslissing blijkt dat verzoeker zelf twee verschillende uren opgaf, namelijk 21 uur en in de vroege ochtend. Geen van beide uren stemt overeen met hetgeen genoteerd is in het proces-verbaal. De tegenstrijdigheden in de verklaringen van verzoeker zelf over het uur van de huiszoeking tesamen met de vaststelling dat zijn verklaringen bovendien niet overeenstemmen met hetgeen in het proces-verbaal is geacteerd, doet ernstig afbreuk aan de geloofwaardigheid van het asielaas. Verzoekers hun betoog dat de politie niet gaat toegeven dat documenten en juwelen in beslag genomen werden, is evenmin ernstig. Verwerende partij merkt in haar nota terecht op dat het proces-verbaal van huiszoeking juist werd opgesteld met de bedoeling aan te geven wat er bij een huiszoeking in beslag genomen wordt. Dit blijkt duidelijk uit de bewoordingen van het door verzoeker voorgelegde proces-verbaal van huiszoeking (in beslagname) (stuk 7 uit de inventaris, stuk 8). De Raad stelt daarnaast vast dat verzoekers betoog waar zij stellen dat verzoeker door drie van de vijf mannen werd geslagen die betrokken waren bij de huiszoeking zodat er geen tegenstrijdigheid is met het verslag van de expertise die enkel melding maakt van het feit dat verzoeker door drie gemaskerde onbekenden geslagen werd doch niet vermeld hoeveel personen aan de huiszoeking deelnamen, een *post factum* verklaring betreft die geenszins steun vindt in het administratief dossier. Immers verklaarde verzoeker ten tijde van zijn gehoor op de dienst Vreemdelingenzaken dat mannen in camouflage-uniformen bij hem binnenvielen en hem begonnen te slaan (Vragenlijst CGVS man, stuk 15, p. 2). Op het Commissariaat-generaal verklaarde verzoeker voorts dat er vijf mannen in camouflage-uniform waren (Gehoorverslag CGVS man, stuk 10, p. 18). Met zijn stelling in het verzoekschrift tracht verzoeker een nuancering toe te voegen aan zijn verklaringen ten einde deze alsnog in overeenstemming te brengen met de vermeldingen op het expertiseverslag. Nu verzoekers pogingen tot het a posteriori bijsturen van zijn verklaringen geen steun vinden in het administratief dossier en de vastgestelde tegenstrijdigheden geen ruimte laten voor de nuanceringen die verzoeker *post factum* nog tracht aan te brengen blijft de motivering van de bestreden beslissing staande. In het kader van de asielprocedure draagt de kandidaat-vluchteling immers een verantwoordelijkheid, in die zin dat van hem wordt verwacht dat hij zo duidelijk en volledig mogelijk zijn

asielmotieven weergeeft, zeker wat de feiten betreft die de kern van zijn asielaanvraag raken (RvS 19 december 2006, nr. 166.028; RvS 27 september 2006, nr. 162.792). De bestreden motivering wordt niet dienend weerlegd.

De considerans aangaande de tegenstrijdigheid tussen verzoekers verklaringen over het tijdstip van de brand en de brandakte wordt ten overvloede aangevoerd nu de bestreden beslissing genoegzaam geschraagd is door de overige motieven. Kritiek op overtollige motieven kan op zich niet leiden tot het gegrond bevinden van het beroep zodat het niet nodig is deze kritiek nader te onderzoeken.

Het betoog van verzoeker waar hij stelt dat het verschil in zijn verklaringen en de brandakte over het aantal flessen met molotovcocktail niet van die aard is om het asielaanvraag te ondermijnen nu de brandweten enkel de oorzaak van de brand hebben vermeld, met name molotovcocktail, maar niet het aantal flessen dat gebruikt werd, kan niet overtuigen. Immers blijkt uit verzoekers verklaringen op het Commissariaat-generaal dat hij op de vraag: *“Hoe is die brand ontstaan?”* antwoordde: *“Volgens de vaststelling van de brandweer, werden er via het venster 2 flessen gegooid met een springstof.”* (Gehoorverslag CGVS man, stuk 10, p. 11). Uit de brandakte die verzoeker neerlegde, blijkt dat bij oorzaak van de brand het volgende vermeld staat: *“vastgesteld, in de lokale werd een fles met molotovcocktail gegooid”* (stuk 18, Landeninformatie, stuk 14, brandakte). De Raad acht het, gelet op de precieze bewoordingen van de brandakte, met name dat er slechts één fles met molotovcocktail werd gegooid, niet aannemelijk dat de brandweer slechts melding zou maken van één fles met molotovcocktail wanneer ze aan verzoeker meegedeeld hebben dat er twee flessen werden gegooid. De discrepantie tussen verzoekers verklaringen en de brandakte dienaangaande ondermijnen verder het asielaanvraag van verzoekers. De Raad wijst verzoekers er verder op dat de bestreden beslissingen moeten worden gelezen als geheel en niet als van elkaar losstaande zinnen. Het is het geheel van de in de bestreden beslissingen opgesomde motieven die de commissaris-generaal immers hebben doen besluiten tot de ongeloofwaardigheid van verzoekers hun asielaanvraag en bijgevolg tot de ongegrondheid van hun asielaanvraag. Waar verzoekers alsnog betogen dat het merkwaardig is dat zij niet over de tegenstrijdigheden werden ondervraagd en hiermee een schending van de rechten van verdediging beogen op te werpen, dient gesteld dat de procedure voor de commissaris-generaal geen juridische procedure is, maar een administratieve. De rechten van verdediging zijn niet onverkort van toepassing op beslissingen die worden genomen in het kader van de Vreemdelingenwet (RvS 2 februari 2007, nr. 167.415; RvS 12 september 2001, nr. 98.827). Er bestaat geen verplichting tot het houden van een tegensprekelijk debat zodat verzoekers niet aantonen hoe zij een recht van verdediging kunnen genieten met betrekking tot de bestreden beslissingen die een bestuurlijk karakter hebben. Dit onderdeel kan niet dienstig worden ingeroepen.

2.1.4.2. Aangaande de in de bestreden beslissing vastgestelde tegenstrijdigheden tussen verzoekers hun verklaringen beperken verzoekers hun betoog hoofdzakelijk tot herhalen van eerder afgelegde verklaringen tijdens hun asielaanvraag. Verzoekers stellen dat het geenszins merkwaardig is dat verzoekster niet meer precies weet welke sporen van slagen en verwondingen verzoeker vertoonde aangezien ze elkaar meer dan twee weken niet meer gezien hadden en enkel de lippen van verzoeker nog gezwollen waren. Verzoekers betogen dat het feit dat verzoeker op dat moment een tijdelijke of definitieve prothese droeg niet het belangrijkste is van het asielaanvraag van verzoekers en een vergissing hieromtrent niet van dien aard is om de geloofwaardigheid van hun verklaringen in het geheel te ondermijnen. Verder stelt verzoeker dat hij geprobeerd heeft zijn echtgenote en kind te beschermen en hen daarom weinig informatie gaf. Verzoeker wenst te benadrukken dat verzoekster toen zwanger was en hij haar onnodige stress wou vermijden.

De Raad wijst verzoekers er nogmaals op dat het louter herhalen van de asielmotieven niet van aard is om de motieven van de bestreden beslissing te ontkrachten en dat de bestreden beslissingen moeten worden gelezen als geheel en niet als van elkaar losstaande zinnen. Uit lezing van het gehoor van verzoeker blijkt bovendien dat deze verklaarde dat hij zijn vrouw, na de tweede keer mishandeld te zijn geweest, ging ophalen en dat: *“De sporen van slagen waren nog niet helemaal verdwenen toen ik bij mijn vrouw kwam”* (Gehoorverslag CGVS man, stuk 5, p. 4). Aan verzoekster zelf werd expliciet gevraagd: *“toen u hem die dag terugzag, was er iets anders dan anders, heeft u iets opgemerkt?”* waarop verzoekster antwoordde: *“Nee, maar hij was zenuwachtig en ik had ook zo weinig mogelijk gezegd, niets gevraagd.”* (Gehoorverslag CGVS vrouw, stuk 5, p.12). Het is geenszins aannemelijk dat verzoekster, wanneer zij expliciet gevraagd wordt of haar iets is opgevallen aan haar man, antwoordt dat buiten zenuwachtigheid er niets opvallends was, terwijl verzoeker zelf verklaarde dat hij die dag nog steeds uiterlijke sporen van slagen vertoonde. De nuancering die verzoekers aan hun verklaringen trachten te geven overtuigt geenszins in het licht van voorgaande. Waar verzoeker menen dat de

vaststelling omtrent het moment waarop verzoeker een tijdelijke dan wel definitieve prothese droeg, geen belangrijk element is, kunnen zij evenmin gevolgd worden. Immers opperden zij dit als verklaring waarom verzoekster de verwondingen van verzoeker niet had opgemerkt doch, zoals de commissaris-generaal terecht vaststelt, is verzoeker ook daar tegenstrijdig in zijn verklaringen. Hieruit volgt dat het asielrelaas van verzoekers behept is met tal van tegenstrijdigheden, dewelke de geloofwaardigheid van hun asielrelaas fundamenteel onderuit haalt.

Verzoekers trachten de motivering in de bestreden beslissing dat er sprake is van een tegenstrijdigheid aangaande de problemen die verzoeker na zijn huiszoeking en zijn arrestatie op 17 februari 2010 gekend zou hebben te weerleggen door te betogen dat verzoeker geprobeerd heeft zijn echtgenote en kind te beschermen en daarom verzoekster weinig informatie gaf omtrent zijn problemen, dat zijn echtgenote toen zwanger was en hij onnodige stress trachtte te vermijden en dat dit gebrek aan communicatie dient gezien te worden in het licht van de islamitische traditie in Kardino-Balkarie. Verzoekers hun betoog kan evenwel geen afbreuk doen aan pertinente en draagkrachtige motivering in de bestreden beslissing. Blijkens het administratief dossier verklaarde verzoeker immers dat hij het skelet van het probleem zonder details uiteen heeft gezet aan zijn echtgenote. Verder stelde hij dat hij zijn echtgenote op de hoogte heeft gebracht dat hij was meegenomen maar dit op beperkte wijze (administratief dossier, stuk 5, verzoeker, p. 4). Uit lezing van het gehoorverslag van verzoekster blijkt dat zij onwetend is over tal van belangrijke gebeurtenissen, waaronder het feit dat verzoeker een tweede keer werd meegenomen en de feiten rond Abdel-Rachman, die de kern van hun asielrelaas uitmaken. Gelet op de verklaringen van verzoeker die erop wijzen dat hij zijn echtgenote minstens op de hoogte moet hebben gebracht van de kerngebeurtenissen die aanleiding gaven tot hun vlucht, mag van verzoekster verwacht worden dat zij hiervan melding maakt. De vaststelling dat zij nalaat dit te doen, ondergraaft de geloofwaardigheid van hun asielrelaas verder.

Waar verzoekers nog betogen dat hun verklaringen uitvoerig zijn en dat hun dan ook minstens het voordeel van de twijfel dient toegekend te worden, merkt de Raad op dat verklaringen op zich een voldoende bewijs kunnen zijn van verzoekers hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn. In het relaas mogen bovendien ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen, wat *in casu* niet het geval is.

2.1.5. Verzoekers hun kritiek op de onaannemelijkheid van hun reisroute en de onaannemelijkheid van verzoeker zijn verklaringen omtrent zijn paspoorten is niet ernstig. Vooreerst wijst de Raad er andermaal op dat een herhaling van de asielmotieven niet van aard om de motieven van de bestreden beslissing te ontkrachten. Verzoekers laten bovendien na de informatie van de commissaris-generaal met andersluidende informatie te betwisten. Uit de informatie waarop het Commissariaat-generaal zich steunt (stuk 19, Landeninformatie) blijkt inderdaad dat zeer strikte en persoonlijke paspoortcontroles worden uitgevoerd aan de buitengrenzen van de EU en de Schengenzone en dat uitzonderingen hierop quasi onbestaande zijn. Gelet op deze informatie is het niet geloofwaardig dat verzoekers zonder paspoortcontrole de grens zijn overgestoken. De Raad oordeelt dat van personen die uit ernstige vrees voor vervolging hun land van herkomst verlaten en op illegale wijze op weg zijn naar Europa, redelijkerwijs kan worden verwacht dat zij alert zijn omdat zij op elk moment riskeren te worden tegengehouden door de strikte controles. Het is dan ook een uiterst negatieve indicatie voor de geloofwaardigheid van verzoekende partijen dat zij geen nadere verklaringen wisten af te leggen omtrent de afgelegde reisweg. Verzoekers maken niet aannemelijk de Europese Unie illegaal te zijn binnen gereisd, waardoor kan worden aangenomen dat zij ondanks de medewerkingsplicht die op hun rust hun reisdocumenten voor de asielinstanties achterhouden. De asielinstanties mogen van een kandidaat-vluchteling nochtans correcte verklaringen en waar mogelijk documenten verwachten over diens leeftijd, achtergrond, ook die van relevante familieleden, diens identiteit en nationaliteit, plaats(en) van eerder verblijf en de door hem afgelegde reisroute (artikel 4 lid 1 en 2 van richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004). Het ontbreken van identiteits- en reisdocumenten, zonder dat daarvoor een aannemelijke reden aanwezig is, ondermijnt de geloofwaardigheid van het relaas (RvS 15 juli 1992, nr. 40.037; RvS 5 juni 2001, nr. 96.146).

2.1.6. Waar verzoekers de motiveringen in de bestreden beslissing aangaande hun binnenlands Russisch paspoort en hun internationaal paspoort tracht te weerleggen door hun verklaringen te herhalen verwijst de Raad naar het gestelde onder het punt 2.1.3. Waar verzoeker meent dat zijn verklaringen over de inbeslagname van zijn binnenlands paspoort plausibel zijn en niet ondermijnt worden doordat deze inbeslagname niet vermeld stond in het proces-verbaal verwijst de Raad naar zijn bespreking onder punt 2.1.4.1..

Uit lezing van het gehoorverslag van verzoeker blijkt bovendien dat hij verklaarde dat hij voor zijn internationaal paspoort verschillende documenten heeft afgegeven bij de paspoortdienst en de visadienst. Hij had zelf geen tijd om ze te ontvangen en heeft een kennis erom gestuurd (Gehoorverslag CGVS, stuk 10, p. 10). In een later gehoor stelt verzoeker dat hij denkt dat de paspoorten al klaar waren toen hij in Moskou was, omdat hij op zijn vraag de paspoorten verkreeg (Gehoorverslag CGVS, stuk 5, p. 8). Uit deze verklaringen kan geenszins ondubbelzinnig opgemaakt worden dat verzoeker zijn internationaal paspoort via illegale weg heeft verkregen waardoor hij aan de FSB-controle is ontsnapt. Bovendien dient gesteld dat verzoekster uitdrukkelijk verklaarde dat verzoeker zelf het internationaal paspoort is gaan afhalen: "het was uw man die het PP dan ook afgehaald heeft?" "Ja, {...}" (Gehoorverslag CGVS vrouw, stuk 5, p. 7). Gelet op deze tegenstrijdige verklaringen en het feit dat uit verzoekers verklaringen niet ondubbelzinnig blijkt dat het internationaal paspoort via illegale weg werd bekomen, is de motivering van de commissaris-generaal terecht waar deze stelt dat het gegeven dat verzoeker alsnog een internationaal paspoort heeft bekomen niet te rijmen valt met zijn beweringen als zou hij vervolgd worden door zijn autoriteiten. In het licht van deze vaststelling is de considerans waar de commissaris-generaal ingaat op de mogelijke verkrijging van het internationaal paspoort via omkoping overtollig. Kritiek op overtollige motieven kan op zich niet leiden tot het gegrond bevinden van het beroep zodat het niet nodig is deze kritiek nader te onderzoeken.

2.1.7. Verzoekers betwisten geenszins dat zij er niet in slaagden enig tastbaar bewijs voor te leggen van het feit dat verzoeker voor een tweede maal meegenomen en mishandeld werd en van het feit dat verzoekster na de tweede arrestatie van verzoeker in het ziekenhuis belandde. Evenmin betwisten ze de vaststelling dat ze geen document konden aanreiken met betrekking tot het bestaan en de identiteit van E.K. {...} noch van het feit dat deze persoon bij verzoeker tewerkgesteld was. De Raad merkt op dat, wanneer kan aangenomen worden dat verzoekers hun relaas kunnen staven aan de hand van stukken - wat in casu het geval is - het gebrek aan enig document minstens een negatieve indicatie is voor de geloofwaardigheid van verzoekers hun relaas. Verzoekers hun betoog dat in de bestreden beslissing niet wordt uitgelegd waarom de brandakte, het proces-verbaal en de expertise niet voldoende zijn om hun relaas te ondersteunen en te bevestigen stoelt verder op een foutieve en onvolledige lezing van de bestreden beslissingen. Immers blijkt dat de verklaringen van verzoekers tegenstrijdig zijn met de voorgelegde documenten. Aan de door een asielzoeker bijgebrachte documenten kan slechts bewijskracht worden toegekend voor zover ze gepaard gaan met geloofwaardige verklaringen, hetgeen om de voormelde redenen in casu niet het geval is. Tesaamen met de vaststelling dat documenten gemakkelijk gekocht kunnen worden, ondermijnt dit de geloofwaardigheid van verzoekers asielrelaas.

Waar verzoekers aanvoeren dat de commissaris-generaal niet eens de moeite heeft gedaan om de bevoegde instanties over de authenticiteit van de documenten te ondervragen en verwijzen naar de rechtspraak van de Raad van State en naar het "*Handbook on Procedures and Criteria for Determining Refugee Status*" verwijst de Raad naar het gestelde onder het punt 2.1.2. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook verzoekers aantonen dat hun aanvraag gerechtvaardigd is. Zij moeten een poging ondernemen om het relaas te staven en zij moeten de waarheid vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, 1992, nr. 205). Verzoekers geven ook in het verzoekschrift geen nuttige informatie die de waarachtigheid van hun problemen kan ondersteunen.

De commissaris-generaal neemt zijn beslissing op grond van de feitelijke elementen die worden aangereikt door de asielzoeker. Uit de stukken van het dossier blijkt in casu dat verzoeker de kans kreeg om zijn asielmotieven omstandig uiteen te zetten en aanvullende bewijsstukken neer te leggen. De commissaris-generaal heeft, zo blijkt genoegzaam uit de bestreden beslissing, gebruik gemaakt van de stukken van het dossier. Hij heeft verzoekers asielaanvraag op een individuele en objectieve wijze beoordeeld met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak. Bovendien moet noch de commissaris-generaal noch de Raad bewijzen dat de feiten die door verzoeker worden aangehaald onwaar zouden zijn en het is niet de taak van de commissaris-generaal of de Raad om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen.

Waar verzoekers verwijzen naar de algemene toestand in hun land van herkomst benadrukt de Raad dat elke asielaanvraag individueel beoordeeld dient te worden en dat een loutere verwijzing naar de situatie in het land van herkomst zonder een concreet verband aan te tonen met hun individuele en persoonlijke situatie (RvS 24 januari 2007, nr.167.854), niet volstaat om aan te tonen dat verzoekers in hun land van herkomst werkelijk worden bedreigd en vervolgd. Afgezien van de algemeen heersende toestand in het land van herkomst, moeten verzoekers dus in elk geval aannemelijk maken dat zij

individueel vrezen voor vervolging of dat zij risico lopen op ernstige schade aan de hand van een coherent en geloofwaardig asielrelaas, waar verzoekers in casu niet in slagen.

Verzoekers laten de motivering in de bestreden beslissing dat de overige documenten die verzoeker in het kader van zijn asielrelaas heeft voorgelegd niet van dien aard zijn dat ze de bestreden beslissing kunnen wijzigen, ongemoeid waardoor de Raad ze als vaststaand en pertinent beschouwd.

Het eerste middel kan niet worden aangenomen.

2.2.1. In een tweede middel halen verzoekers de "*Schending van de artikelen 48/4, 48/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en verwijdering van vreemdelingen*" aan.

Verzoekers menen dat zij in hun land van herkomst een ernstig en reëel risico lopen op doodstraf of mensonterende en vernederende behandelingen of straffen. Zij stellen dat de situatie in Kabardino-Balkarië in de laatste weken drastisch veranderd is en zelfs erger is dan deze in Ossetië en Ingoesjetië. Verzoekers verwijzen dienaangaande naar een internetartikel en andere internationale bronnen.

2.2.2. De Raad wijst verzoekers er op dat, zoals reeds werd vastgesteld, hun asielrelaas ongeloofwaardig is. De Raad meent derhalve dat verzoekers zich dan ook niet langer kunnen steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a en b van de Vreemdelingenwet. De subsidiaire beschermingsstatus kan evenwel worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoekers een reëel risico op ernstige schade lopen dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige asielrelaas en dit met toepassing van artikel 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet. Ook voor subsidiaire bescherming rust de bewijslast op verzoekers. De Memorie van Toelichting bij het wetsontwerp tot wijziging van de Vreemdelingenwet stelt het volgende: "*Indien subsidiaire bescherming wordt toegekend, moeten de verzoekers echter aantonen dat hun leven of hun persoon ernstig worden bedreigd omwille van willekeurig geweld in het kader van een internationaal of binnenlands conflict. Ook wanneer de gronden voor deze vrees niet specifiek zijn voor het individu, moet iedere verzoeker aantonen dat hij geconfronteerd wordt met een situatie waarin de vrees voor zijn persoon of zijn leven aantoonbaar is*" (wetsontwerp tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Memorie van Toelichting, Parl. St. Kamer, zittingsperiode 51, n° 2478/001, p. 86-87). Zelfs zonder noodzaak van het bewijs van een "individuele" dreiging volstaat het niet louter naar een algemene toestand te verwijzen en dient verzoeker enig verband met haar concrete toestand aan te tonen (RvS 24 november 2006, nr. 165.109). De informatie waarnaar verzoekers verwijzen spreekt enerzijds van een gespannen situatie en één gewapend treffen tussen islamitische strijders en de ordetroepen en anderzijds van vechtpartijen tussen de rebellen en de politiediensten. Deze informatie maakt geenszins melding van burgerslachtoffers. Wat er ook van zij, ingevolge deze uiterst beperkte informatie kan geenszins tot de conclusie gekomen worden dat er in Kabardino-Balkarië een situatie heerst van willekeurig geweld in het kader van een internationaal of binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet en dat er dientengevolge een ernstige bedreiging van het leven of persoon van verzoekers kan worden aangenomen.

Het tweede middel kan niet worden aangenomen.

2.3. De Raad is van oordeel dat verzoekers geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengen die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissingen zijn gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven, met uitzondering van de overtollig bevonden motieven, die de Raad bevestigt en overneemt. Dienvolgens kan in hoofde van verzoekers noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet worden weerhouden.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig september tweeduizend en elf door:

mevr. S. DE MUYLDER,

wnd. voorzitter,

dhr. S. TRICOT,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

S. TRICOT

S. DE MUYLDER